

9/12-2011

HAVREBJERG

som jeg husker det

Fortalt af Jette Ludvigsen
2004

HAVREBJERG SOM JEG HUSKER DET af Jette Ludvigsen.

Efter at jeg blev opfordret til at fortælle lidt om Havrebjerg og stationen i gamle dage, har det været spændende at tænke tilbage.

Banens historie i korte træk:

Havrebjerg Station lå på strækningen Slagelse-Værslev-Kalundborg. Den blev indviet i 1898, og DSB drev den indtil 1971 hvad passagertrafik angår. Nogle år derefter kørte der fortsat godstog mellem Slagelse og Gørlev. Stationen var både jernbanestation og posthus. I 1960 ændredes stationens status til trinbræt med der var fortsat posthus indtil 1961, hvor denne funktion flyttede over vejen til Inger Christensen, som fik indrettet posthus, hvor der tidligere havde været andre aktiviteter. Herom senere. Inger var postmester indtil 1991, hvor hun valgte at gå på pension.

Det var DSBs bane, men udviklingen i området medførte, at der blev behov for forbindelse til privatbanen, som blev åbnet i 1901 mellem Høng og Tølløse. I 1936 begyndte man så at videreføre tog fra Høng til Slagelse. Man skulle i begyndelsen rangere mellem de to baner i Høng, og det var ret besværligt. Men i 1964 blev det endeligt muligt at køre direkte igennem ”på signaler”.

De store tog med damplokomotiver var DSBs, men både DSB og Privatbanen havde motorvogne, som jo skiftede udseende i takt med udviklingen. I 1948 købte privatbanen de første skinnebusser, og det er fortsat dem - i moderne udgaver - der sammen med de nye IC-2 tog betjener Havrebjerg med togforbindelser. Grisen - Hønen - Toulouse-ekspressen. I 1997 blev der etableret en såkaldt ø-perron i stedet for den hidtidige foran stationen. Nu kan to tog således igen krydse hinanden i Havrebjerg. Arkivet har et gammelt foto med de tidligere dobbeltspor ud for stationen. Jeg ved ikke, hvornår dette blev ændret. Etablering af de nye dobbeltspor var et led i en gennemgribende renovering af hele skinnelegemet fra Nykøbing Sjælland i nord til Slagelse i syd. Dette arbejde blev afsluttet i 2001. Denne renovering stod privatbanen for, idet den købte banen, d.v.s. skinneareal og tilstødende grøfter, læbælter mv af DSB. Så vidt jeg ved, er det den eneste bane, DSB har solgt fra - endnu da. Det officielle navn er nu Vestsjællands Lokalbaner. En lille del af det gamle materiel ejes og passes nu af en forening af togentusiaster, som kører nogle ture hver torsdag i juli måned med damplokomotivet og nogle passagervogne. samt ved specielle lejligheder som f.eks. i forbindelse med privatbanens 100 års jubilæum i 2001. Sommeren kan dog være så varm og tør, at der køres med en motorvogn til at trække toget, da risikoen for at antænde de tørre grøftekanter er for stor.

Lidt om min familie:

Jeg kom hertil i december 1945, da min farfar blev ekspedient (eller epskedient som der står i ansættelsesbrevet) på Havrebjerg station. Han fik senere titel af stationsmester. Min mor døde, da jeg var 3 måneder gammel, derfor boede jeg hos min farmor og farfar, som jeg kaldte Mor og Farfar. De adopterede mig, da jeg var fem år.

De boede indtil da i Vejle men var begge fra Vendsyssel og havde egentligt ikke ønsket at bo på Sjælland, men min far boede i København, så de syntes ikke, afstanden til ham skulle være for stor. Mor og Farfar havde begge en mejeriuddannelse og regnede med, at når Farfar havde været soldat, skulle denne uddannelse danne grund for deres fremtid. Man sådan gik det altså ikke. Militæret var Farfar inderligt imod, og han havde talt med sine overordnede om, at han ikke ville forfremmes.

Han glædede sig til at blive civil igen, og under afskedsparaden stod han i sine egne tanker, for han troede, at han havde gjort det klart, at han ikke ville fortsætte. Pludselig blev han nærværende og registrerede, at det samme nummer blev råbt op igen og igen - hans nummer. Han var meget ked af det, men kunne ikke umiddelbart stille noget op. Hjælpen kom dog fra en uventet kant, idet Statsbanerne manglede personale og derfor tilbød soldater at slippe for yderligere tjeneste, hvis de ville påbegynde en uddannelse der.

Engang i efteråret '45 kom de til Havrebjerg for at se på stationen og blev budt velkommen af Alfred Nielsen, som var baneformand og boede ved siden af stationen, hvor Jørgen Maler nu bor. Han havde ingen nøgle og kravlede ind ad et lille vindue til kælderen og fik på en eller anden måde åbnet for dem. De så på huset og alt var i orden. Alfred spurgte så, om de ville med over til hans kone, Dagmar, og have en kop kaffe. Mor og farfar sagde nej tak og tog af sted. Mange år senere spurgte Alfred en dag, hvorfor de ikke ville besøge Dagmar og have kaffe hin efterårsdag. Mor svarede blot: Du spurgte ikke to gange. Nødningen havde altså ikke været god nok, og hændelsen fortæller lidt om forskellen mellem sjællændere og jyder. De var trods denne "episode" gode naboer og venner gennem et langt liv. Der var vist lidt snak i krogene, da Mor begyndte at gå tur med mig i barnevogn, men brikkerne faldt på plads, da folk fik at vide, at det var et barnebarn, der var i vognen.

Stationen var en travl arbejdsplads. Farfars dag begyndte om vinteren med at han tændte op i fire kakkelovne: i privaten, i kontoret, i postrummet og i ventesalen. Post Poulsen og Post Hansen kom tidligt for at gøre posten klar i taskerne til dagens tur. Dagen igennem var der aktivitet i og omkring stationen. Der var to til at klare de daglige gøremål, Frede Mortensen og Farfar. Når en af dem havde ferie eller var syg i længere tid, kom der en afløser, som medbragte sin harmonikaseng, der blev stillet op i kontoret.

Når der kom tog var "vagthavende" altid ude at sørge for at alt gik som det skulle, og til jul og nytår var der også tid til et enkelt glas portvin med togpersonalet. Før toget kom ringede en af de to klokker, der stod på den anden side af skinnerne som signal til at det var tid at sænke bommene. Klokkerne blev aktiveret, når toget kørte henholdsvis fra Løve eller Slagelse. De skulle trækkes op en gang om dagen og min faster, som boede hjemme de første år, har fortalt, hvordan hun i perioder i de hårde vintre i slutningen af fyrrerne måtte på ski derover. Leddene ved begge overskæringer blev sænket og hævet manuelt ved hjælp af en form for spil, der stod uden for hus 5. Adressen er nu Krænkerupvej nr. 36. I min barndom var det Martha Johansens arbejde. Familien boede i hus 5, og Albert Johansen arbejdede i Kolonnen, der vedligeholdte spor og bevoksning. Da Martha holdt op, blev arbejdet overtaget af Ejner og Ella Clausen, som boede et par huse fra overskæringen. Ejner Clausen var vejmand, d.v.s. at han passede veje, grøfter og fortove. Fortovene var dengang grusbelagte og en smal græskant markerede grænsen mellem fortov og vej. I 1954 kom der blinklys og klokkesignal ved overskæringerne og desuden halvbomme ved Krænkerupvej. Automatikken havde erstattet den manuelle betjening af advarselssystemet.

Det var en roligere dagsrytme, end vi kender den i dag, i forbindelse med billet salg, ind- og udlevering af pakker og hvad der ellers var af opgaver, men én ting har ikke ændret sig. Der skulle laves rapporter og statistik i lange baner. Jeg har under oprydning i huset fundet mange sjove blokke med formularer til forskellige situationer som f.eks. "Efterlysning af bortkommet stykgods". Midt på dagen var der lukket et par timer, så man kunne nå at få sin middagsmad og en lur. Så vidt, jeg husker, var der så åbent på stationens kontor til kl. 9 eller 10 om aftenen. Der var mange, der ofte havde ærinde på stationen, og der var altid tid til at snak

Søndag morgen kom der aviser med toget, og kontoret var åbent en halv times tid, så man kunne hente sin avis. Denne service ophørte, da posthuset flyttede fra Stationen. Samtidig kom også de ugeblade, folk abonnerede på. De blev lagt i en skuffe i postrummet, og dem læste jeg så inden de skulle bringes ud om tirsdagen. Der var mange forskellige: Hjemmet, Familie-Journalen, Se og Hør, BilledBladet, Anders And og Tidens Kvinder og sikkert også flere, jeg ikke lige kan komme i tanke om. Der var mange romaner at følge med i og mange billeder af ”de kendte” at studere. Det var interessant en overgang, men interessen ebbede ud på et tidspunkt. Man kan måske sige, at jeg ”faldt i gryden” ligesom Obelix i tegneserien Asterix. Jeg fik en overdosis, og siden da har jeg kun meget sjældent læst ugeblade.

Nogle gange om året kom der i løbet af lørdagen nogle flettede pilebure med brevdUER, som skulle deltage i løb om søndagen, og det var så Farfars opgave at åbne burene præcis klokken ni om morgenen.

Da jeg blev stor nok, jeg kan ikke huske, hvor gammel jeg var, fik jeg lov at køre ud med telegrammer. Det var før internet og mobiltelefon og hvad vi ellers har af kommunikationsmuligheder i dag. Så når der var vigtige meddelelser til folk i sommerhusene ved stranden, eller der var fest, blev telegrammer indtelefoneret til stationen, nedskrevet og altså i nogle tilfælde bragt ud af mig. Det var også før alle adresser blev registreret med vejnavn og nummer, så det kunne somme tider være svært at finde adressaten, men jeg kan nu ikke huske, at jeg nogensinde har måttet køre hjem med uforrettet sag. Det var en god måde at tjene en skilling på, og somme tider kunne det jo kombineres med en tur til stranden og en dukkert. Det var også spændende at få lov at hjælpe til med f.eks. sortering af post i julemåneden, hvor der var ekstra travlt.

Den daglige rytme med en pause midt på dagen gjorde sig også gældende på skolen, hvor middagsfrikvarteret var tilstrækkeligt langt til, at vi der boede i byen kunne nå hjem at spise. Engang var mor syg og indlagt på Slagelse Sygehus i en længere periode. Vores gode genboer Inger og Poul trådte hjælpende til og Farfar og jeg var på kost hos dem så længe. En dag, da jeg kom hjem for at spise i middagsfrikvarteret spurgte Inger, om jeg kunne lide ærter. Jeg svarede ja og fik en stor portion gule ærter. Da jeg svarede havde jeg tænkt på grønne ærter, så jeg blev noget betuttet, da sandheden gik op for mig. Jeg brød mig ikke om gule ærter men spiste pænt hele portionen, der var ikke rigtigt andet at gøre. Senere har jeg dog lært at sætte pris på gule ærter, men det gjorde jeg altså ikke som barn.

En gang om året kom tømreren og mureren, begge ansat af Statsbanerne, for at vedligeholde bygningerne. Det var tømreren, der engang lærte Mor at pudse vinduer med Brasso for at fjerne sodlaget, som damplokomotivet afsatte på ruderne.

Haven var Farfars ansvar. Stationshaverne var oftest ret store, og man fulgte med hos hinanden, der var prestige i at have en flot have. Farfar passede også samvittighedsfuldt de bogstaver i Hønsetarm, som stationsmester Isøe havde lavet på den anden side af sporet, ALT MED DSB FRA HEB, selv om han ikke brød sig om den form for anlæg. Da Havrebjerg blev trinbræt i stedet for station i 1961 fjernede Farfar ALT. Banestrækningen i øvrigt, d.v.s. sporareal, grøfter og læbælter m.v. som DSB ejede, blev passet og vedligeholdt af baneformanden og hans folk, kolonnen, hvoraf de fleste kun var ansat en del af året.

En, der arbejdede her hele året, var Kristine Jensen Hun gjorde rent på stationen. Det var nu ikke hendes eneste arbejde. Somme tider passede hun slagterforretningen for Gudrun Trebbien, og jeg tror hun har været i de fleste hjem i byen, for hun var der, når der skulle en ekstra hånd til rengøringen eller der var ekstra travlhed i forbindelse med en fest. Eller hvad det nu kunne være. Jeg blev passet af Kristine, når Mor og Farfar var ude at rejse uden mig. Hun boede i det nydelige rødstenshus, som ligger på den vestlige spids af trekanten, der hvor der engang har været købmandsforretning. Men det var nu før min tid. Hun boede sammen med sin far, som jeg svagt husker fra jeg var barn. De sidste år af sit liv boede hun på plejehjemmet i Kirke Stillinge. Hun var et dejligt menneske, der var fuld af liv og rammende bemærkninger, selvom kroppen til sidst var kroget og stokken nødvendig for at komme omkring.

Både Mor og Farfar var aktive i byen. Farfar var i mange år kasserer i menighedsrådet, bl.a. da det besluttede at bygge en ny præstegård, som blev opført, hvor der tidligere lå en firelænget præstegård. Mor var med i Brugsens bestyrelse. Men hun foretrak Poulsens kaffe og den købte hun så hos Købmand Sørensen nede ved landevejen. Det måtte brugsuddeleren finde sig i. Om vinteren gik hun til syning på skolen og i nogle år blev der arrangeret en såkaldt "aftenhøjskole", hvor man efter et oplæg diskuterede forskellige emner. Her deltog både Mor og Farfar. Jeg kan også nævne, at Mor af og til interviewede folk for Gallup Institutet, som det hed dengang.

Men der var jo også deres arbejde for Meteorologisk Institut. Det begyndte i 1959. Der blev opstillet en regnmåler i haven. Den skulle tømmes hver morgen, og endvidere skulle der fire gange om dagen tages bestik af vejr og skydække. Disse "målinger" blev noteret i et skema, som så blev sendt til Meteorologisk Institut hver måned. Steen og jeg overtog senere jobbet, men vi havde ladet hækken blive højere, og meteorologen, som kom og hilste på en gang om året, skønnede at haven var for lukket og vi blev sagt op, så vidt jeg husker midt i af firserne.

Endelig kan jeg nævne bierne. Ovre i læbæltet var der anlagt en have, hvor Farfar avlede kartofler. Der var nogle bærbuske og så altså bierne. Der var 6-7 stader. De var blevet anskaffet mens Mor og Farfar boede i Vejle, og de blev transporteret hertil med toget. Farfar forsynede familien med honning, og når der var ekstra meget, solgte han noget til Brugsen. Mor kunne ikke tåle at få mange stik på en gang, så hun skulle være forsigtig, men Farfar rørte det ikke, han blev med årene immun.

Der var flere forretninger og virksomheder i byen dengang:

Nede ved landevejen lå Købmand Sørensen - over for Gadekæret var der brødsalget - og på hjørnet over for stationen var der slagterforretning. Og vores genbo Poul Christensen solgte og reparerede cykler og knallerter, han producerede og solgte træsko og han kørte "lillebil".

Mejeriet var i drift i min barndom.

I Krænkerup var der en røgmand.

Telefoncentralen lå på hjørnet over for Forsamlingshuset.

Nede ved åen kom der rugeri i den gamle møllebygning.

Desuden var der handlende, som kørte rundt med deres forretning:

Fiskemanden, Vilhelm Jensen, havde hest og vogn.

Brødmanden kom i bil.

Jeg kan ikke huske hvor tit de kom, men jeg tror det var en gang eller to om ugen, på faste dage.

Med uregelmæssige mellemrum kom der børstenbindere og skærslippere og en, der solgte malerier.

Det var spændende at følge med i handlerne og det var jo ret praktisk at kunne foretage en

prøveophængning med det samme. Man kunne også sælge et billede til ham igen, hvis man var

blevet træt af det. Det var ikke den store verdenskunst, men Steen og jeg har stadig et par dejlige billeder med motiver fra København, som er kommet til huse på den måde.

Nu om stunder skal vi jo selv aflæse el-måleren men i min barndom var der en, der havde det som et bi-job. Så vidt jeg husker var det Hans Jensens far karetmager Jens Peter Jensen, som blev kaldt "Jens Peter Hjulmand". Hans blev kaldt Hans Hjulmand, så man umiddelbart vidste, hvem man talte om. Det samme gjorde sig gældende for en del andre. Umiddelbart kan jeg kun komme i tanke om "Martha Alberts" og "Martha Carl Larsens".

I dag har vi sygesikring, hvor alt går automatisk. Dengang var man medlem af en sygekasse. Betalingen skete ved, at en opkræver kom rundt til medlemmerne. Så vidt jeg husker var det Valborg Nielsen, som boede over for Forsamlingshuset. Hun var desuden reservepost.

Af håndværkere kan jeg huske

Tømrer Charles Hansen, som havde værksted på det der nu hedder Krænkerupvej.

Tømrer Jensen, havde sin virksomhed på Jordbrovej. Hans søn Kaj Hartmann Jensen overtog den i begyndelsen af halvfjerdserne og har den stadig.

Murer Andersen boede oppe ved Blæsinge Bakker.

Smeden Witzhøft nede ved Landevejen.

Automekaniker Erik Wermer, ligeledes nede ved Landevejen.

Maler Grell, som boede oppe ved Blæsinge Bakker. Han malede andet end plankeværker og var desuden også organist.

Jeg kan vel ikke kalde de tre sidste i denne opremsning for håndværkere, men alligevel. Jeg taler om de tre "sydamer": Ella Pedersen, som blev kaldt Ella Sypige og Signe Jørgensen, som boede oppe ved Skansen. Det kaldtes det lille banehus, som ligger oved siden af viadukten, hvor Kagsmarksvej krydser banen. Og endelig Fru Grell, gift med maler Grell.

Nord for stationen ligger gården "Kærholm", hvor Hans Olsen og hans husbestyrerinde Helga boede. Når jeg gik tur ad sporet den vej, mødte jeg somme tider Hans, som gerne fortalte om sin opvækst på gården. Han kunne huske, da banen blev anlagt for nu ca. 100 år siden. Han fortalte blandt andet, at han som barn havde en rød tophue på, når han var ude at lege på markerne, for så kunne man altid se, hvor Hans var. Hans var en højt respekteret og aktiv mand i byen. Bl.a. var han kommunekasserer indtil reformen i 1970. Og i halvfjerdserne, da der blev arrangeret byfester, som de første år blev indledt med et optog af børn og voksne, deltog Hans Olsen kørende i en lille trækvogn. Kræfterne rakte ikke til at spadsere. Jeg kommer i tanke om en dramatisk hændelse fra min barndom. En aften blev "halv-seks-toget" holdende ude lidt nord for det, der i dag hedder Baneskoven, og det viste sig at det havde påkørt en af Hans Olsens heste, som ikke overlevede. Det var voldsomt at se det store dyr ligge der, men vi skulle jo alle ud at kigge.

Nord for stationen var der et vigespor, hvor godsvogne blev parkeret, mens der blev losset og læsset. Der lå en slags læskur. I en periode blev der fragtet mange sukkerroer med tog, og jeg kan huske, at det var meget spændende, da der blev anskaffet en "transportør" til pålæsning af roerne. Nærmere stationen blev der i min barndom bygget et hus som rummede pauserum og værksted for de folk, der passede banestrækningen. Og ved siden af dette havde Farfar sit hønsehus. Mellem læskuret og de to huse havde vi tørreplads, som bl.a. blev brugt, når der blev vasket storvask. På et tidspunkt – jeg kan ikke huske hvornår - anskaffede vi sammen med tre andre familier en "Ferm" vaskemaskine, som ikke kunne varme vandet op, men som ellers kunne klare de andre behandlinger

af tøjet. Der blev fremstillet en lille vogn til transport af maskinen, som tjente de fire familier i mange år.

Det omtalte areal nord for stationen var også en dejlig legeplads for os børn. Vi var ret mange, der jævnligt legede sammen. Vi var jo de store årgange. Senere - i halvfjerdserne fik området, som da blev kaldt "Baneskoven" en renæssance, idet en gruppe unge "indtog" huset med værksted og pauserum, satte det i stand og brugte det som klubhus. De lejede det i en lang årrække af Statsbanerne. Efter en opsigelse, som blev annulleret ved Sogneforeningens mellemkomst og endnu en opsigelse, som aldrig blev effektueret, blev det dog på et senere tidspunkt jævnet med jorden. Det udslagsgivende var, at skorstensfejeren ville ind at se til skorstenen, som blev brugt i forbindelse med en petroleumsovn. Han bad os om adgang til huset. Det kunne vi selvfølgelig ikke hjælpe ham med. Det var ikke vores med Statsbanernes hus. Han henvendte sig så til dem og fik svaret: Vi har ikke noget hus!. Da de så fandt ud af, at det havde de faktisk, fik de unge mennesker, der brugte huset en kort frist til at tømme det, før det blev jævnet med jorden.

Der blev arrangeret Sankt Hans Bål på dette område indtil denne aktivitet flyttede ned til den nuværende bålplads nede ved åen.

En anden populær legeplads var arealet mellem stationen og genboens hus. Der var ikke meget trafik, så der blev tegnet bane til langbold eller rundbold. Eller også spillede vi "Antonius" over udhusets tag.

Jeg er som nævnt en af de store årgange, så sportspladsen sydede af aktivitet hele ude-sæsonen. Der blev spillet håndbold på mange baner både af børn og voksne. Efter kamp eller træning samledes vi så ved ishuse hos Erna og Anton for at få rettet op på sukkerbalancen og i øvrigt "ordne verdenssituationen". Om vinteren var aktiviteterne henlagt til skolens gymnastiksal, hvor der var hold for både børn og voksne - og desuden også badminton.

Midt i halvtredserne byggede Post Poulsen hus, og da de rå mure og skillevægge var færdige tog hans ældste datter Doris og nogle andre unge piger i byen initiativ til, at der skulle spilles teater. Det var meget spændende at være med i. Vi, der spillede, var en gruppe piger i 8-11 års alderen.

Genboen var familien Christensen: Inger, Poul og døtrene Marianne, Lise-Lotte og Conni, som alle tre var lidt yngre end mig. Poul havde cykel- og knallertværksted, producerede og reparerede træsko, og så havde han en "Lillebil". Det var ikke så tit, vi var kunder, for vi kørte jo for det meste med toget, men en gang eller to om året inviterede Inger og Poul på en køretur. Mor og Farfar gav så kaffen et eller andet sted på turen, så tingene kom til at balancere. Det var en hyggelig tradition.

Bil fik Mor og Farfar aldrig, men de vedtog en gang, at næste gang, de kom, ville de have bil, for det gjorde nu mange ting nemmere.

En anden god tradition, som involverede en bil, var en tur til mosteriet med nogle af de mange æbler fra vores have. I dette tilfælde var det Thorvald Jensen, som lagde bil til. De hjembragte flasker blev så delt mellem dem.

Der var nogle frynsegoder forbundet med arbejdet på stationen. Vi fik frirejser. Farfar havde et kort, så han kunne rejse gratis i hele landet, men Mor havde 4 torvefripas til Slagelse pr. måned og derudover nogle gratis rejser længere væk. Jeg husker ikke hvor mange. Vi kendte jo alle togførere

og konduktører, og jeg kan huske, at var det togfører Mikkelsen, der kontrollerede billetter, når vi var med toget hjem, sagde han tit: Toget holder ikke i Havrebjerg, og så svarede man, nej, men det standser vel, når vi når dertil.

Jeg kan se tilbage på en god og tryk barndom i et roligt, men meget levende miljø, både på selve stationen og i byen som sådan.

Da jeg blev student i 1964 skulle jeg selvfølgelig rejse hjemmefra - ud i verden. Det blev København, hvor Steen og jeg også fik en lejlighed og blev gift. Det var et krav dengang i 1967. Vi længtes dog efter at komme til at bo uden for storbyen. Overvejelserne endte med at vi i stedet for at flytte til et traditionelt parcelhus købte stationen og flyttede ind i sommeren 1972. Handelen med staten foregik ikke på samme måde som almindelige hushandler. Farfar, som da var blevet enkemand, betalte 100 kr. om måneden for at bo på stationen. Det havde DSB lovet ham at han kunne, så længe han ønskede. Han fik 30 kr. for at gøre rent i "forhallen", rummet med indgang fra perronen, der blev brugt som venterum. Han var med på ideen, og vi kontaktede DSB, som bad os komme med et tilbud, når vi havde dokumenteret Farfars godkendelse af projektet. Jeg var - og er stadig - imponeret over, at "etaten" huskede den aftale, for vi har aldrig haft skriftlig dokumentation for den.

Det var et meget spændende tidspunkt at flytte til Havrebjerg på. Der var mange jævnaldrende, som var fulde af gode ideer. En ungdomsklub kom i gang i et par små kælderlokaler på skolen, før vi ved fælles hjælp fik sat stationens pakhuis i stand. Klubben holdt til både i det store lagerrum og i kælderen. En dejlig tid med masser af liv og gode fester. De voksnes regler blev dog de unge for snærende, selv om vi ikke syntes, vi var særligt restriktive, og det endte som tidligere nævnt med at de unge indtog banehuset.

Revy og byfester tog også form dengang i begyndelsen af halvfjerdserne. Der er heldigvis en del tekster og fotografier fra den periode. De er nu i gode hænder på Lokalhistorisk Arkiv, hvor alle er velkommen til at komme og kigge.

Jeg vil gerne runde af med at takke de aktive i Arkivet for at de trækker tråde tilbage i byens historie og dermed sikrer byens identitet i fremtiden.

Havrebjerg, foråret 2004

Jette Ludvigsen

Efterskrift den 9.12.2011:

I 2011 besluttede Regionstog (tidl. Vestsjællands Lokalbaner) at nedlægge Havrebjerg og Løve stationer, hvorefter toget fra den 11. december 2011 kører igennem uden stop med op til 75 km/t. Begrundelsen for nedlæggelsen er, at det vil øge passagertallet, når toget kommer nogle minutter hurtigere til Slagelse. Vi skal dog fortsat være med til at betale Regionens årlige tilskud til banen på i år (2011) 32 millioner kr.

Havrebjerg Station 1898